

ÎNCHEIERE

03 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Nicolae Craiu
Tamara Chișca-Doneva

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Design R.C.T.V.”,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu Răspundere Limitată „Design R.C.T.V” împotriva lui Ghilas Eugeniu cu privire la repararea prejudiciului material și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 11 octombrie 2016, prin care a fost admis apelul declarat de Ghilas Eugeniu, casată hotărârea Judecătorei Rîșcani din 19 ianuarie 2016 și emisă o nouă hotărâre prin care acțiunea a fost respinsă,

c o n s t a t ă :

La data de 11 august 2015, SRL „Design R.C.T.V” a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Ghilas Eugeniu cu privire la repararea prejudiciului material.

În motivarea acțiunii SRL „Design R.C.T.V” a invocat că la data de 20 martie 2014 în calitate de angajator a semnat cu Ghilas Eugeniu în calitate de angajat contractul individual de muncă nr. 4 în conformitate cu art. 45, 46 Codul Muncii, și contractul de răspundere materială deplină nr. 4 conform art. 339 alin. (1) din Codul muncii.

Tot la 20 martie 2014 a fost emis ordinul de angajare nr. 4, semnat de directorul întreprinderii care a fost adus la cunoștință pârâtului contrasemnătură, iar în vedere îndeplinirii obligațiilor sale de serviciu, lui Ghilas Eugeniu i-au fost transmise bunuri/valori materiale, fapt confirmat prin facturi fiscale și extrase din fișa de depozit.

Menționează reclamantul că la 24 februarie 2015, în baza ordinului directorului SRL „Design R.C.T.V.” nr. 13 din aceeași dată, adus la cunoștință pârâtului, la magazinul-depoziț nr. 4, în prezența lui Ghilas Eugeniu, comisia de inventariere stabilită prin ordinul nr. 13 din 24 februarie 2015 a efectuat o inventariere a bunurilor și valorilor materiale.

Drept urmare, în baza informației prezentate de către comisia de inventariere și listei de inventariere din 24 februarie 2015, directorul SRL „Design R.C.T.V.” a emis ordinul nr. 14 din 04 martie 2015 cu privire la fixarea rezultatelor inventarierii, în urma căreia s-a depistat lipsa de bunuri/valori materiale în sumă totală de 30 783,00 lei.

Atât conținutul acestui ordin cât și rezultatele inventarierii i-au fost aduse la

cunoștință pârâtului, fiindu-i totodată înaintată solicitarea de achitarea prejudiciului material în sumă de 30783,00 lei, calculat în conformitate cu datele evidenței contabile, însă careva măsuri în acest sens nu au fost întreprinse și din motive necunoscute Ghilas Eugeniu nu s-a mai prezentat la locul de muncă.

În consecință, la data de 08 iunie 2015 directorul SRL „Design R.C.T.V.” a emis ordinul nr.6 cu privire la concedierea din funcție a angajatului Ghilas Eugeniu, în conformitate cu art. 86 lit. k) CM RM.

Susține că pârâtul nu a întreprins careva măsuri în scopul reparării prejudiciului, iar la toate pretențiile înaintate în acest sens fără careva motive tergiversează soluționarea litigiului, fapt ce demonstrează eschivarea ultimului de la repararea prejudiciului.

În drept își întemeiază cerințele în baza art. art. 45 , 327 , 333 , 337, 338, 339, 341, 342, 344 alin. (4) din Codul Muncii, și prevederile Codului de procedură civilă.

Solicită, încasarea din contul lui Ghilas Eugeniu în beneficiul SRL „Design R.C.V.T.” a sumei de 30 783 lei cu titlu de prejudiciu material.

La data de 10 decembrie 2015, SRL „Design R.C.T.V.” a depus cerere de concretizare a cerințelor în care suplimentar la cele indicate în acțiunea inițială a invocat că până la inventarierea din 24 februarie 2015 în baza ordinului nr. 13, magazinul-depoziț nr. 4 a fost supus unei inventarieri parțiale la data de 27 ianuarie 2015 în baza ordinului nr. 12 în rezultatul căreia s-a depistat lipsa de bunuri/valori materiale în sumă de 7 487,50lei.

Astfel, prejudiciul material cauzat de Ghilas Eugeniu constituie suma de 38 270,50 lei.

În acest context cu referire la prevederile legale menționate în acțiunea inițială, solicită încasarea din contul lui Ghilas Eugeniu în beneficiul SRL „Design R.C.T.V” a sumei de 38 270,50 lei cu titlu de prejudiciu material și a cheltuielilor de judecată (f. d. 73-74).

Prin hotărârea Judecătoriei Rîșcani din 19 ianuarie 2016, acțiunea a fost admisă integral, fiind încasat din contul lui Ghilas Eugeniu în beneficiu SRL „Design R.C.T.V.” suma de 38 270,50 lei cu titlu de prejudiciului material cauzat de salariat și suma de 3 500 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică și în beneficiul statului suma de 1 148,11 lei cu titlu de taxă de stat.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 11 octombrie 2016, a fost admis apelul declarat de Ghilas Eugeniu, casată integral hotărârea primei instanțe și emisă o nouă hotărâre prin care acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Pentru a decide astfel, instanța de apel cu referire la circumstanțele cauzei a reținut prevederile art. 118 alin. (1) CPC, care reglementează obligația probațiunii în instanța de judecată și a conchis că pretențiile înaintate de SRL „Design R.C.T.V” nu sunt susținute de un probatoriu veridic și pertinent.

Astfel, instanța de apel a remarcat că SRL „Design R.C.T.V” la examinarea cauzei în prima instanță nu a prezentat nici actul de inventariere parțială și nici actul de inventariere generală la care se referă și doar în ședința instanței de apel a solicitat anexarea probelor respective la materialele cauzei declarând că nu a considerat necesar de a le prezenta în prima instanță, însă prin încheierea din 11 octombrie 2016, solicitarea înaintată în acest sens a fost respinsă prin prisma prevederilor art. 372 alin. (1¹) CPC.

Totodată instanța de apel stabilind că contractul de răspundere materială deplină nr. 4 din 20 martie 2014, în temeiul căruia SRL „Design R.C.T.V.” solicită atragerea lui Ghilas Eugeniu la răspundere materială deplină în baza art. 338 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, nu este semnat de către angajator, dar de o persoană împuternicită de acesta, fapt recunoscut de intimat în cadrul examinării cauzei, a reținut că SRL „Design R.C.T.V.” nu a prezentat probe incontestabile și pertinente în confirmarea faptului că Ghilas Eugeniu are obligația de a repara integral pretinsul prejudiciu și a concluzionat că pretențiile înaintate în acest sens sunt neîntemeiate.

La data de 01 decembrie 2016, SRL „Design R.C.T.V.” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a indicat circumstanțe similare celor indicate în cererea de chemare în judecată invocând că prima instanță a emis o hotărâre legală și întemeiată, pe când instanța de apel a emis o decizie pasibilă de casare.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

După cum rezultă din actele cauzei decizia redactată a instanței de apel din 11 octombrie 2016 a fost recepționată de recurentul SRL „Design R.C.T.V.” la data de 21 noiembrie 2016, fapt confirmat prin Avizul de recepție CN 07 din 18 noiembrie 2016 (f. d. 145).

Astfel, instanța de recurs consideră că recurentul SRL „Design R.C.T.V.” s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la data de 21 decembrie 2016, în termen.

La 16 martie 2017 în adresa intimatului Ghilas Eugeniu a fost expediată copia recursului declarat de către SRL „Design R.C.T.V.” cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței.

La 14 aprilie 2017, Ghilas Eugeniu a depus referință asupra recursului declarat de SRL „Design R.C.T.V.”, în care a invocat caracterul neîntemeiat al acestuia și a solicitat respingerea lui ca fiind inadmisibil.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către SRL „Design R.C.T.V.” este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către SRL „Design R.C.T.V.” nu

se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Mai mult, argumentele invocate în recurs se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în cererea de chemare în judecată.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către SRL „Design R.C.T.V.” asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către SRL „Design R.C.T.V.” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Design R.C.T.V.” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Nicolae Craiu

Tamara Chișca-Doneva